

„do właściwości sądów administracyjnych należą spory w przedmiocie uzasadnionych interesów oraz — w dziedzinach określonych w ustawie — praw podmiotowych, dotyczące wykonywania lub niewykonywania władzy administracyjnej, odnoszące się do środków, aktów, umów lub zachowań związanych również pośrednio z wykonywaniem tej władzy, będących wynikiem działań administracji publicznej. Nie podlegają zaskarżeniu akty lub środki będące wynikiem działań rządu w ramach wykonywania władzy politycznej”;

z art. 6 [europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności] oraz art. 47 i 52 ust. 3 [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej], uznanymi w następstwie zmiany art. 6 [TUE];

a) w zakresie, w jakim przyznaje różnym organom sądowym uprawnienie do orzekania w przedmiocie podmiotowych sytuacji prawnych rozróżnionych w sposób abstrakcyjny (uzasadniony interes i prawo podmiotowe), których dokładne rozróżnienie w praktyce jest jednak trudne lub niemożliwe do przeprowadzenia, bez ustawowego określenia ich rzeczywistego znaczenia;

b) w zakresie, w jakim przewiduje istnienie sądów właściwych do orzekania w takich samych sprawach na podstawie kryteriów (wskazanie różnych podmiotowych sytuacji prawnych) nieodpowiadających już rzeczywistości po wprowadzeniu możliwości uzyskania odszkodowania z tytułu uzasadnionego interesu (przewidzianej już w 2000 r. w celu dostosowania uregulowań wewnętrznych do zasad wspólnotowych) z istotnymi różnicami również w zakresie zasad proceduralnych dotyczących wykonania wyroków;

oraz, ogólnie,

2) zgodności art. 103 konstytucji włoskiej, ze względu na to, iż przewiduje i chroni w sposób zróżnicowany podmiotowe sytuacje prawne (zwane uzasadnionymi interesami) niemające odpowiednika w prawie wspólnotowym, poddając je pod właściwość różnych systemów prawnych, których właściwość jest co pewien czas zmieniana.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10 Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 4 grudnia 2012 r. przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-558/12 P)

(2013/C 32/17)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: A. Pohlmann, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG, Lidl Stiftung & Co. KG

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— obciążenie strony skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji, jak również kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy wyroku Sądu z dnia 21 września 2012 r. w sprawie T-278/10, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2010 r. (sprawa R 770/2009-1).

Wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty:

Po pierwsze, powołuje się on na naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ Sąd stwierdził nieważność decyzji Izby Odwoławczej z powodu nieprzeprowadzenia badania wysoce odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie, mimo że zgodnie z ustaleniem dokonanym przez sam Sąd kolidujące ze sobą znaki towarowe są ogólnie do siebie niepodobne, wobec czego już z tego tylko względu nie może istnieć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z art. 64 ust. 1 tego rozporządzenia, ponieważ przepisy te zakładają, że Wesergold Getränkeindustrie musiała powołać się na wysoce odróżniający charakter znaku przywołanego na poparcie sprzeciwu, co w sposób oczywisty nie miało miejsca. Wesergold Getränkeindustrie przestała powoływać się na uzyskany w następstwie używania wysoce odróżniający charakter swojego znaku jeszcze na etapie postępowania przed Wydziałem Sprzeciwów, a najpóźniej na etapie postępowania przed Izbą Odwoławczą. Przeciwnie założenie Sądu, że jeszcze na etapie postępowania odwoławczego Wesergold Getränkeindustrie powoływała się na uzyskany w następstwie używania wysoce odróżniający charakter swojego znaku, stanowi oczywiste przeinaczenie okoliczności faktycznych, które nie wymaga przeprowadzenia nowych dowodów.

Po trzecie, zaskarżony wyrok narusza utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym uchybienie nie powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności decyzji, jeżeli w sposób oczywisty nie wpływa na rozstrzygnięcie przyjęte w tej decyzji. Kwestia wysoce odróżniającego charakteru znaku, na który powołano się w sprzeciwie, jest nieistotna nie tylko z powodu wyraźnie stwierdzonego przez Sąd braku podobieństwa oznaczeń, lecz także z tego względu, że Wesergold Getränkeindustrie w dokumentach przedstawionych w postępowaniu przed Wydziałem Sprzeciwów nie przedstawiła prima facie żadnego dowodu uzyskania przez jej znak wysoce odróżniającego charakteru

w następstwie używania. Sąd powinien był zbadać ów przedstawiony w dniu 10 marca 2008 r. oczywiście niewystarczający dowód pod kątem jego adekwatności, aby uniknąć zbędnej przewlekłości postępowania i podwyższenia jego kosztów.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji wniesione w dniu 5 grudnia 2012 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-559/12 P)

(2013/C 32/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, J. Gstalter, D. Colas, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 września 2012 r. w sprawie T-154/10 Francja przeciwko Komisji;
- ostateczne rozstrzygnięcie sporu poprzez stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/605/UE z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 56/07 (ex E 15/05) przyznanej przez Francję na rzecz przedsiębiorstwa La Poste (¹), albo przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi rząd francuski podnosi cztery zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego rząd francuski twierdzi, po pierwsze, że w zaskarżonym wyroku Sąd w sposób oczywisty przeinaczył sens zarzutów tego rządu poprzez uznanie, iż wszystkie podniesione zarzuty odnoszą się zasadniczo do ustalenia istnienia korzyści, nie odnoszą się zaś również do ustalenia istnienia przeniesienia zasobów państwowych. Po drugie, w konsekwencji Sąd naruszył art. 44 ust. 1 lit. c) oraz art. 48 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem, stwierdzając niedopuszczalność argumentu rządu francuskiego opartego na naruszeniu przesłanki dotyczącej istnienia przeniesienia zasobów państwowych.

W ramach zarzutu drugiego rząd francuski utrzymuje, że Sąd naruszył prawo poprzez uznanie, iż Komisja wykazała w wymagany prawem sposób istnienie gwarancji państwa udzielonej La Poste. Tytułem ewentualnym rząd ów podnosi, że Sąd przeinaczył przedłożone mu dowody poprzez uznanie, iż dowody przedstawione przez Komisję wykazywały istnienie gwarancji państwa.

W ramach zarzutu trzeciego rząd francuski podnosi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, nie uwzględnił spoczywającego na nim obowiązku uzasadnienia i — tytułem ewentualnym — naruszył prawo przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych, kiedy oddalił zarzut drugi rządu francuskiego dotyczący błędnej oceny faktów i naruszenia prawa w odniesieniu do istnienia nieograniczonej gwarancji państwa na rzecz La Poste. Zarzut ten składa się z czterech części.

Po pierwsze, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy stwierdził, że Komisja słusznie uznała, iż prawo francuskie nie wyklucza możliwości przyznawania przez państwo dorozumianych gwarancji na rzecz zakładów publicznych o charakterze przemysłowo — handlowym (zwanych dalej „EPIC”).

Po drugie, rząd francuski utrzymuje, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy zaaprobował ustalenia Komisji dotyczące konsekwencji zastosowania ustawy nr 80-539 z dnia 16 lipca 1980 r. w sprawie okresowych kar pieniężnych nakładanych w sprawach administracyjnych oraz wykonywania wyroków przez osoby prawne prawa publicznego)

Po trzecie, rząd francuski utrzymuje, że Sąd przeinaczył prawo francuskie i nie uwzględnił spoczywającego na Sądzie obowiązku uzasadnienia, kiedy oddalił część zarzutu podniesionego przez ten rząd dotyczącą błędu popełnionego przez Komisję przy utożsamieniu przez nią przesłanki powstania odpowiedzialności państwa z mechanizmem gwarancji.

Po czwarte, rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył prawo francuskie, kiedy oddalił część podniesionego przez ten rząd zarzutu dotyczącą błędu popełnionego przez Komisję co do konsekwencji ewentualnego przeniesienia zobowiązań rozwiązanych EPIC.

W ramach zarzutu czwartego rząd francuski podnosi, że Sąd naruszył prawo poprzez stwierdzenie, iż Komisja wykazała w wymagany prawem sposób istnienie korzyści wynikającej z rzekomej gwarancji państwa udzielonej La Poste. Tytułem ewentualnym rząd francuski twierdzi, że Sąd przeinaczył przedłożone mu dowody, kiedy stwierdził, iż dowody przedstawione przez rząd francuski nie podważają ustaleń Komisji dotyczących istnienia korzyści.

(¹) Dz.U. L 274, s. 1.